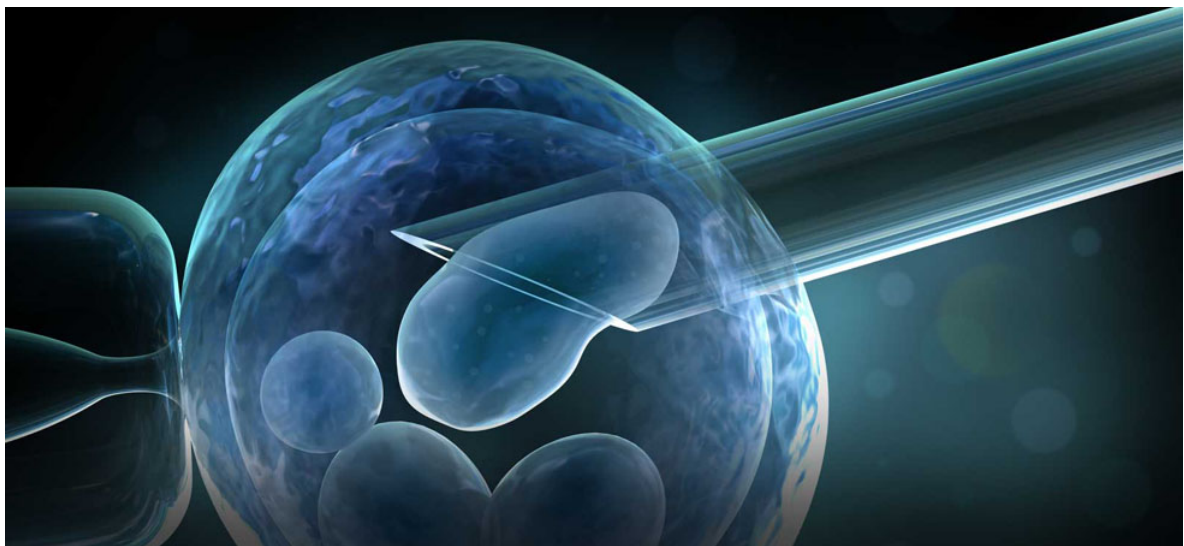

Ετερόλογη εξωσωματική γονιμοποίηση, σπερματέγχυση & Ρωμαιοκαθολική προσέγγιση

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η Ρωμαιοκαθολική ηθική απορρίπτει την ετερόλογη εξωσωματική σπερματέγχυση και την ετερόλογη εξωσωματική γονιμοποίηση ακόμα και

στην περίπτωση που έχουν ως κίνητρο τη συζυγική αγάπη και την επιθυμία της γονεϊκότητας.

Αυτό οφείλεται στο ότι με τη χρησιμοποίηση γαμετών προερχόμενων από τρίτο πρόσωπο αντιτίθενται στην ενότητα του γάμου, στην αξιοπρέπεια και στην τελειότητα της αναπαραγωγής, καθώς και στη ζωτικότητα και σταθερότητα της κοινωνίας, που επιβάλλουν τη γέννηση παιδιών εντός του γάμου και μέσω της συζυγικής πράξης. Προσβάλλουν την αξιοπρέπεια και την κοινή αποστολή των συζύγων παραβιάζοντας το δικαίωμά τους να γίνουν γονείς μέσα στο γάμο μόνο με τον άλλο σύζυγο. Στερούν από το παιδί το δικαίωμα να συλληφθεί και να γεννηθεί μέσα στο γάμο, ν' ανακαλύψει την προσωπική του ταυτότητα και ν' αναπτύξει υϊκή σχέση μέσω της γονεϊκής του καταγωγής. Φθείρουν τις προσωπικές σχέσεις μέσα στην οικογένεια με συνέπεια να διαταράσσεται η ενότητα και η σταθερότητα της οικογένειας και να γίνεται η οικογένεια αφετηρία της διαφωνίας, της διαταραχής και της αδικίας στη ζωή της κοινωνίας των πολιτών. Κι ακόμη, επιτρέπουν την ηθικά αδικαιολόγητη γονιμοποίηση γυναίκας άγαμης, ή χήρας καθώς και την ηθικά αδικαιολόγητη παρένθετη μητρότητα, η οποία δεν ανταποκρίνεται στις υποχρεώσεις της συζυγικής πίστης και της μητρικής αγάπης, προσβάλλει την αξιοπρέπεια και το δικαίωμα του παιδιού να γεννηθεί και ν' ανατραφεί από τους ίδιους τους γονείς του, εκθέτει το παιδί σε κινδύνους, δημιουργεί στην οικογένεια διχασμό σωματικό, ψυχικό, ηθικό[1].

Με τον ίδιο τρόπο αξιολογεί και απορρίπτει η Ρωμαιοκαθολική ηθική την ομόλογη τεχνητή σπερματέγχυση και την ομόλογη εξωσωματική γονιμοποίηση χωρίς να γίνεται δεκτή η δικαιολογία της καλής πρόθεσης και του δανεισμού ηθικής ποιότητας από το σύνολο της συζυγικής ζωής ή από τις συζυγικές πράξεις, που προηγούνται ή έπονται. Η απόρριψη βασίζεται στο ότι έρχονται σε αντίθεση με την αξιοπρέπεια και την τελειότητα της αναπαραγωγής, που απαιτούν το παιδί να είναι καρπός της συζυγικής πράξης καθώς και με την αξιοπρέπεια και το δικαίωμα των συζύγων να γίνουν γονείς μέσω της συζυγικής πράξης και του παιδιού να γεννηθεί από τους γονείς του μέσω της συζυγικής πράξης και να μην μεταβληθεί σε αντικείμενο της τεχνολογίας, του οποίου την ταυτότητα και τη μοίρα καθορίζουν οι ειδικοί της αναπαραγωγής[2].

Από τις μεθόδους αυτές περαιτέρω ηθικής αξιολόγησης τυγχάνει η ομολογή και η ετερόλογη εξωσωματική γονιμοποίηση, η οποία απορρίπτεται από τη Ρωμαιοκαθολική ηθική για τον επιπρόσθετο λόγο ότι εφαρμόζεται με την προϋπόθεση πως ένα έμβρυο είναι μάζα κυττάρων ανάξια σεβασμού έναντι της επιθυμίας γι' απογόνους και συντελεί στην άνευ ενδιαφέροντος για το δικαίωμα του εμβρύου στη ζωή ωφελιμιστική αντιμετώπισή του μέσω ηθικά απαράδεκτων πρακτικών αναπόσπαστα συνδεδεμένων με την εξωσωματική γονιμοποίηση.

Ωφελιμιστική αντιμετώπιση λαμβάνει χώρα με την πρακτική της κατάψυξης, αφού αυτή στερεί έστω και προσωρινά το έμβρυο από την εμφύτευση και την κίνηση, το εκθέτει σε κίνδυνο σωματικής βλάβης και θανάτου, το τοποθετεί σε κατάσταση ανοιχτή σε περαιτέρω αδίκημα και χειραγώγηση. Κι επιπλέον, δημιουργεί μια κατάσταση αδικίας, τα αζήτητα από τους γονείς κατεψυγμένα έμβρυα, η οποία δεν μπορεί ν' αντιμετωπιστεί με την ηθικά απαράδεκτη ακόμα και στην περίπτωση μη επανενεργοποίησης χρήση του εμβρύου για έρευνα και θεραπεία ασθενειών, καθώς και την ηθικά απαράδεκτη για τους λόγους της ετερόλογης γονιμοποίησης και της παρénθετης μητρότητας δωρεά σε άτεκνα ζευγάρια ή την αξιέπαινη ως πράξη σεβασμού και υπεράσπισης της ανθρώπινης ζωής, αλλά ηθικά προβληματική «προγεννητική υιοθεσία». Επίσης, ωφελιμιστική αντιμετώπιση του εμβρύου λαμβάνει χώρα με την πρακτική της πολλαπλής εμβρυομεταφοράς, που ισοδυναμεί με σκόπιμη και επιλεκτική άμβλωση, διότι συνοδεύεται με συνειδητή και άμεση θανάτωση μη απορριφθέντων εκ φύσεως εμβρύων, προς αποφυγή πολύδυμης κύησης και με την πρακτική της εκούσιας εγκατάλειψης και καταστροφής ελαττωματικών εμβρύων, που στρέφεται κατά της ακεραιότητας και της ζωής του εμβρύου[3].

Παρατήρηση: Συνεχίζουμε την παρουσίαση σε σειρά άρθρων της μελέτης σχετικά με την Παρεμβατική Γονιμοποίηση της καθηγήτριας Μ.Ε. και θεολόγου, Χαρίκλειας Φωτοπούλου. Πρόκειται για αναθεωρημένη έκδοση του κειμένου το οποίο κατατέθηκε στο ΕΑΠ ως μεταπτυχιακή - διπλωματική εργασία με επιβλέποντες τους κ. Ν. Κόϊο και Ντ. Αθανασοπούλου

[1] Σύνοδος για το δόγμα της πίστης *Donum Vitae*, διαδικτυακός τόπος: http://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith.doc_19870222_human_life_en.html (ανάκτηση 04-02-2013)

[2] Σύνοδος για το δόγμα της πίστης *Donum Vitae*, διαδικτυακός τόπος: http://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith.doc_19870222_human_life_en.html (ανάκτηση 04-02-2013)

[3] Σύνοδος για το δόγμα της πίστης, *Dignitas Personae*, διαδικτυακός τόπος: http://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith.doc_20081208 (ανάκτηση

04-02-2013)